

Arrest

nr. 202 039 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische partner.

Op 19 oktober 2017, met kennisgeving op 24 november 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wat de eerste

bestreden beslissing is, en reikt hij een bevel om het grondgebied te verlaten uit, zijnde de tweede bestreden beslissing.

Deze beslissingen luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.07.2017 werd ingediend door:

Naam: E. A.

Voornaam: Mohamed

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1976

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 12.07.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. E. A. M., geboren op 01.01.1976 te Ljarmouas (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 11.11.2016 met mevr. H. E. M., geboren op 23.02.1971 te Sidi.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Op 12.07.2017 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Uit het onderzoek, uitgevoerd door de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties van Antwerpen, blijkt het volgende.

“Bij dit onderzoek kwamen een aantal indicaties boven die erop wijzen dat het huwelijk kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel:

Meneer bezit precair verblijfsrecht in België. Hij is in het bezit van een attest van immatriculatie op basis van gezinshereniging met mevrouw. Voordien verbleef hij reeds enkele jaren illegaal in Nederland. Op basis van het huwelijk zou hij dus alsnog permanente verblijfsdocumenten kunnen bekomen in Europa. Betrokkenen zijn goed op de hoogte van de mogelijkheid om verblijf te kunnen bekomen op basis van een relatie. Mevrouw probeerde immers zelf verblijf te verkrijgen op basis van een huwelijk en zij verkreeg uiteindelijk verblijf op basis van een wettelijke samenwoning.

Zowel meneer als mevrouw verklaren dat ze elkaar op 8 augustus 2015 in een restaurant in Utrecht leren kennen. De verdere verklaring van betrokkenen omtrent deze eerste ontmoeting stemmen echter niet overeen. Zo verklaart meneer dat hij mevrouw heeft aangesproken om te zeggen dat hij met haar wilde huwen. Hij gaf ook zijn telefoonnummer aan haar.

Mevrouw zou alleen in het restaurant geweest zijn. Mevrouw zelf zegt dat zij hier met haar twee kinderen was en meneer haar bestelling kwam opnemen. Zij dacht dat meneer er werkte. Hij zou toen ook haar telefoonnummer gevraagd hebben.

Mevrouw voegt hieraan toe dat het restaurant van de broer van meneer is. Meneer zegt niet over zijn broer, hij verklaart dat hij in het restaurant aan het eten was.

Ook de verklaringen van betrokkenen betreffende het verdere relatieverloop stemmen niet overeen. Volgens meneer belde mevrouw hem ongeveer één week later op en vond er nadien een tweede ontmoeting plaats in hetzelfde restaurant. Meneer kan niet zeggen wanneer deze tweede ontmoeting was. Mevrouw verklaart dat meneer haar opbelde en ze een week later naar hem gegaan is in het restaurant. Vervolgens zouden ze elkaar wekelijks gezien hebben, zij zou iedere keer naar Nederland gegaan zijn. Meneer verklaart echter dat de derde ontmoeting in het huis van zijn broer in Nederland was en ze toen een verlovingsfeest gegeven hebben. Meneer situeert dit verlovingsfeest in 2016, maar kan niet zeggen of dit in de winter of in de zomer was. Volgens mevrouw vond de verloving plaats op 15 juli 2016. Zij verklaart meneer tussen de eerste ontmoeting, in augustus 2015, en de verloving, in juli 2016, wekelijks gezien te hebben. Dit staat in schril contrast met de verklaring van meneer die verklaart dat het verlovingsfeest amper de derde ontmoeting tussen hen beiden was. In het verhaal van meneer is er dus eveneens sprake van een zeer snelle gang van zaken. Het valt ook op dat hij verklaart dat er tijdens de eerste ontmoeting reeds over een huwelijk gesproken werd, volgens mevrouw werd hier pas maanden later voor het eerst over gesproken.

Betrokkenen huwden te Marokko op 11 november 2016. Meneer was hierbij niet aanwezig en gaf volmacht aan zijn schoonbroer. Mevrouw kan deze schoonbroer noch zijn vrouw benoemen. Er werd geen huwelijksfeest gegeven. Mevrouw verklaart geen plannen te hebben om een huwelijksfeest te geven, meneer verklaart een huwelijksfeest te willen geven in Marokko van zodra zijn verblijf in orde is. Het lijkt er op dat het huwelijk niet meer dan een formaliteit is om meneer verblijfsdocumenten te verschaffen.

Ook de verklaringen van betrokkenen betreffende de start van hun samenwoning en de verhuis van meneer stemmen niet overeen.

Betrokkenen leggen niet alleen verschillende verklaringen af met betrekking tot hun relatie. Ook de verklaringen over de leeftijden van de kinderen van meneer, hun verblijfplaats in Marokko en het contact tussen mevrouw en de kinderen lopen uit elkaar. Daarenboven werden er tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het de eerdere huwelijken van mevrouw en de scheiding van meneer. Tot slot verklaart mevrouw dat meneer haar kwam bezoeken in het ziekenhuis na haar tweede operatie, terwijl meneer zegt dat hij pas achteraf vernomen zou hebben dat mevrouw geopereerd werd. Hij lijkt niet op de hoogte te zijn van het feit dat mevrouw tweemaal een operatie onderging.

Hiernaast hebben betrokkenen weinig gemeenschappelijke activiteiten. Meneer verklaart dat ze buitenhuis geen activiteiten doen. Ze zouden wel naar het nieuws kijken op een Belgische zender. Mevrouw verklaart daarentegen dat ze soms samen koken of boodschappen doen. Zij zegt dat ze zowel op een Arabische als een Belgische zender naar het nieuws kijken.

Betrokkenen verklaren dat zij elkaar kennen sinds 2015 maar kunnen dit niet aantonen aan de hand van bewijsmateriaal.

Voorafgaand aan het interview bij de Dienst Schijn en gedwongen Relaties werden er enkele foto's doorgestuurd. Deze foto's zijn ongedateerd en werden op drie verschillende plaatsen genomen. Tijdens het interview werd er amper één foto toegevoegd waarop mevrouw als meneer te zien waren. De voorgelegde stukken tonen niet aan dat betrokkenen bijna twee jaar een duurzame relatie onderhouden. Tot slot bevindt mevrouw zich in een sociaal zwakke positie. Zij leeft van een ziekte-uitkering en heeft reeds twee verschillende kinderen uit twee eerdere relaties. Dit maakt van haar een makkelijk slachtoffer voor malafide huwelijkskandidaten die via een huwelijk een verblijfsvergunning proberen te bekomen."

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. E. A. M. en mevr. E. M. H. afgesloten huwelijk te erkennen in België. (artikel 27 IPR).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"B.1. Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending hoorrecht; Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13sexies d.d. 19.12.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.), Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

1. UITGANGSPUNT: GRONDRECHT OM TE HUWEN EN RECHT OM EEN GEZIN TE STICHTEN

Het recht om te huwen wordt in België gegarandeerd door art. 12 E.V.R.M. alsook door art. 23 Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten. De mogelijkheid om een huwelijkskeuze te maken is een essentieel recht dat aan de vrije beoordeling dient te worden gelaten van diegene die deze keuze maakt.

Partijen hadden het recht een huwelijk af te sluiten.

In casu werden de hoedanigheden en voorwaarden vereist om het huwelijk te mogen aangaan, vervuld door partijen.

2. PRINCIPES IN VERBAND MET HET SCHIJNHUWELIJK

Artikel 146 bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Een eerste voorwaarde die kan doen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk wordt dus gevonden in het feit dat uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, ni. de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Het woord 'kennelijk' wijst erop dat men, om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk, het ontbreken van de intentie van één van de partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, moet kwalificeren als één van de determinerende elementen en zelfs als een noodzakelijke voorwaarde (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 240).

Een tweede voorwaarde om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk is het aangaan van een huwelijk uitsluitend met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 241).

Ingevolge een juiste interpretatie van de bewoordingen van artikel 146 bis B.W. kan men in casu niet volharden om de erkenning van het huwelijk van partijen te weigeren.

Zo houdt het woord "kennelijk" in dat de weigeringsbeslissing voldoende gefundeerd moet zijn aan de hand van objectieve elementen.

De essentiële vraag die een ondubbelzinnig antwoord behoeft is of de kandidaten de intentie hebben om een duurzame huwelijksrelatie te ontwikkelen of niet (RIGEAUX, « Les Personnes », I, Brussel, Larder, 1971, 312 nr. 1179-1180).

Ook de rechter die de bepaling van artikel 146 bis B.W. toepast, dient de terminologie correct te interpreteren en moet in overweging nemen of partijen een gemeenschappelijk huwelijksleven (zullen) uitsluiten (objectief element) en of dit hun bedoeling is (subjectief element) (ROODHOOF, J., Schijnhuwelijken, R.W., 1991-1992, nr. 7, 220).

Nergens wordt er in casu dergelijk objectief bewijs geleverd.

Het is alleszins onaanvaardbaar om, louter steunend op subjectieve vermoedens en twijfels, te besluiten dat partijen niet de intentie hebben om een duurzame leefgemeenschap op te bouwen en derhalve een schijnhuwelijk beogen teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

3. BEWIJSREGELS IN VERBAND MET EEN SCHIJNHUWELIJK: BEWUSTE WIL OM TE HUWEN

De rechtsleer die wenst tegemoet te komen aan de noodzakelijkheid en het belang van een juiste interpretatie, onderlijnt dat het zeer moeilijk voorkomt om de werkelijke wil van partijen bij het aangaan van het huwelijk op te sporen.

Derhalve dienen de bewijzen een beslissend karakter te hebben. Minstens dient er sprake te zijn van een duidelijk overeenstemmend vermoeden dat niet wordt tegengesproken door andere elementen (ROODHOOFT, J., "Schijnhuwelijken: het huwelijksinstituut misbruik", R.W., 1991-1992, nr. 7, 220).

In casu kan men noch de vereiste objectiviteit noch het beslissend karakter of de aanwezigheid van voornoemd overeenstemmend vermoeden ontwaren.

Een (voorgenomen) huwelijk kan enkel en alleen gekwalificeerd worden als zijnde een schijnhuwelijk zo er sprake is van een totale afwezigheid van bewuste wil om te huwen en minstens één van de echtgenoten formeel zijn toestemming heeft gegeven louter met de intentie om een ander doel te bereiken dan het normale doel van het huwelijk, ni. het tot stand brengen van een gebonden leefgemeenschap." (SENAEVE, P., "Compendium van het personen - en familierecht" 1996 Acco Leuven/Amersfoort, 496.).

Alleszins dient men met de figuur van het schijnhuwelijk uiterst omzichtig om te springen.

Bovendien laat een juiste interpretatie van artikel 146 bis B.W. toe te besluiten dat de voornaamste doelstelling van het huwelijk bestaat in de intentie om een levensgemeenschap aan te gaan, doch dat deze kan samengaan met andere doelstellingen, mits de partners beogen daadwerkelijk samen te leven. Dit geldt tevens wanneer verblijfsrechtelijke motieven de doorslag geven zonder evenwel uit het oog te verliezen de vereiste dat die ene centrale voorwaarde van samenleving wordt vervuld of minstens wordt beoogd (D'HONDT, S., "Over schijn, zaken en schijnbare zaken. De geldigheid van het zakelijke huwelijk her afgewogen tegen de nietigheid van het schijnhuwelijk" R.W. 2001-2002, 145-146.).

De procureur des Konings die zich tegen (de voltrekking van) een geveinsd huwelijk verzet moet het fictief karakter ervan bewijzen. De overweging dat de echtgenoot door zijn huwelijk met een E.G. - onderdaan zijn verblijfstoestand zal verbeteren volstaat niet als bewijs, omdat het niet verboden is een huwelijk uit eigenbelang te sluiten zolang het huwelijk maar echt gewild is (BAETEMAN, G., "Overzicht van het personen - en gezinsrecht", 1993 Kluwer Rechtswetenschappen België, 366).

Zij het bijgevolg benadrukt dat het loutere feit dat men een voordeel beoogt of kan beogen met het afsluiten van een huwelijk niet noodzakelijk onverzoenbaar is met de vereiste intentie om het huwelijk af te sluiten.

Ook al zou één van de partijen in het kader van het huwelijk tevens een verblijfsrechtelijk voordeel beoogd hebben, quod non, dan nog mag dit geenszins grond uitmaken om te besluiten tot veinzen en bijgevolg een weigering om het huwelijk te voltrekken, althans niet voor zover het verblijfsrechtelijk voordeel niet de enige beweegreden is geweest.

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd, zonder echter ondubbelzinnig aan te tonen dat er in hoofde van één van de partijen geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel werd beoogd (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 263).

4. BEWIJSREGELS IN VERBAND MET EEN SCHIJNHUWELIJK: VERMOEDENS

Vermoedens kunnen enkel doorslaggevend zijn voor zover deze voldoende zwaar, nauwkeurig en met elkaar overeenstemmend zijn. De in casu voorhanden zijnde elementen kunnen, zoals we hierna gaan zien, nooit leiden tot een gevolgtrekking die zegt dat het in casu om een schijnhuwelijk gaat. (Cass. 23 februari 1995, RC952N3_1, via www.juridat.be ; Cass. 27 maart 1981, RC813R3_2, via www.juridat.be ; Antwerpen 7 maart 2007, onuitg.)

Indien er twijfel blijft bestaan over de intentie van één van de betrokken partijen kan en mag men de voltrekking van het huwelijk niet weigeren.

De grootste omzichtigheid moet aan de dag worden gelegd, daar in casu de toekomst en het geluk van twee mensen op het spel staan.

De bewijselementen inzake schijnhuwelijk worden nergens specifiek in de wetgeving geregeld. Men moet er van uit gaan dat het enige critérium om te besluiten tot een schijnhuwelijk gelegen is in de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen.

Het bewijs kan met alle middelen van recht geleverd worden. Veelal zal bewijsvoering bestaan in getuigenissen en vermoedens.

Vereiste is echter, zoals vermeld, dat deze voldoende zwaar, nauwkeurig en overeenstemmend zijn en in geval van twijfel kan men nooit besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk (Cass. 24 april 1990, RB03263_1, via www.juridat.be ; Luik 28 juni 2000, J.L.M.B. 2001, afl. 13, 556; Rb. Brussel (12e k.) 30 november 1994, Rev. Trim. Dr. Fam. 1995, 66)

De Ministeriële Omzendbrief van 06/09/2013 geeft een overzicht van 13 indicatoren die een ernstige aanwijzing vormen van een schijnhuwelijk (B.S. 23/09/2013). Doch slechts een combinatie van deze factoren kan "een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd":

- partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk: niet van toepassing, concludanten spreken beiden Berbers. De communicatie tussen partijen verloopt derhalve moeiteloos;
- partijen hebben elkaar voor de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet: niet van toepassing;
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders: niet van toepassing;
- partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet: niet van toepassing;
- een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt: niet van toepassing;
- manifest uiteenlopende verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting: in casu niet het geval;
- een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk: in casu niet het geval;
- het uitoefenen van prostitutie door één van beiden: in casu niet het geval;
- het optreden van een tussenpersoon: er is geen tussenpersoon;
- een groot leeftijdsverschil: er is een leeftijdsverschil van amper 5 jaar;
- een van de partijen heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning al geopend voor een of meerdere andere personen: in casu niet het geval;
- een van de partijen heeft al een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning te sluiten: niet het geval;
- een van de partijen is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen: niet het geval;

In casu kan er geen enkele indicator weerhouden worden.

Volgens de Minister van Justitie moeten meerdere indicatoren aanwezig zijn vooraleer sprake kan zijn van een ernstige aanduiding van een schijnhuwelijk. Zelfs één of twee elementen zijn onvoldoende.

A contrario kan men hieruit concluderen dat er een ernstige aanduiding is dat het in casu niet gaat om een schijnhuwelijk.

5. BESTREDEN BESLISSING IN HET LICHT VAN VOORMELDE PRINCIPES

In de bestreden beslissing worden volgende irrelevante elementen aangehaald:

a) Precair verblijfsrecht van meneer:

De procureur des Konings die zich tegen (de voltrekking van) een geveinsd huwelijk verzet moet het fictief karakter ervan bewijzen. De overweging dat de echtgenoot door zijn huwelijk met een E.G. - onderdaan zijn verblijfstoestand zal verbeteren volstaat niet als bewijs, omdat het niet verboden is een huwelijk uit eigenbelang te sluiten zolang het huwelijk maar echt gewild is (BAETEMAN, G., "Overzicht van het personen - en gezinsrecht", 1993 Kluwer Rechtswetenschappen België, 366).

Zij het bijgevolg benadrukt dat het loutere feit dat men een voordeel beoogt of kan beogen met het afsluiten van een huwelijk niet noodzakelijk onverzoenbaar is met de vereiste intentie om het huwelijk af te sluiten.

Ook al zou één van de partijen in het kader van het huwelijk tevens een verblijfsrechtelijk voordeel beoogd hebben, quod non, dan nog mag dit geenszins grond uitmaken om te besluiten tot veinzen en bijgevolg een weigering om het huwelijk te voltrekken, althans niet voor zover het verblijfsrechtelijk voordeel niet de enige beweegreden is geweest.

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd, zonder echter ondubbelzinnig aan te tonen dat er in hoofde van één van de partijen geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel werd beoogd (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 263).

b) Tegenstrijdige verklaringen:

Partijen verklaren beiden dat ze elkaar hebben leren kennen in het restaurant 'A.' te Utrecht.

Verder verklaart mevrouw dat het restaurant van de broer van meneer betrof. Meneer verklaart hierover echter niets, doch simpelweg omdat het hem niet gevraagd wordt. Men kan bezwaarlijk spreken van een tegenstrijdigheid als meneer gewoon niets over vermeldt.

De overige tegenstrijdige verklaringen betreffen slechts détails.

c) Een snelle gang van zaken:

Partijen hebben elkaar leren kennen in augustus 2015. Het klikte meteen en ze spraken elk weekend met z'n tweeën af.

In de zomer van 2016 heeft meneer de hand van mevrouw gevraagd bij de ouders van mevrouw.

Op 11.11.2016 traden partijen in het huwelijk.

Partijen zijn derhalve gehuwd na een jaar en betwisten thans niet dat zij vrij snel getrouwd zijn. Men dient echter oog te hebben voor de culturele achtergrond van partijen. De cultureel bepaalde gebruiken worden immers vaak in overweging genomen om de intenties van partijen en dus het karakter van het huwelijk op een omzichtige en doordachte manier te kwalificeren. Men durft zelfs te besluiten tot een vermoeden van ontbreken van de vereiste intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan in geval van afwezigheid van dergelijke gebruiken. (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie.

Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 265). Het is een cultureel gebruik dat moslims zich haasten om te huwen als ze iemand leren kennen. Men wordt niet goed bekeken als men een lange relatie onderhoudt zonder eerst te huwen. Het "samenhokken" voor het huwelijk is verboden.

d) (Vermeende) Onwetendheid over elkaar:

Ten slotte wordt aangevoerd dat partijen onwetendheid zouden zijn over elkaar.

Bij het nalezen van de interviews blijkt echter dat partijen zélf s details weten over elkaar.

Mevrouw kan de namen van de kinderen van meneer opsommen, alsook de exacte leeftijd van de vier kinderen. Verder kan zij de namen van de ouders van meneer opsommen.

Ook meneer verklaart op zijn beurt de namen van de kinderen mevrouw, met bijhorende leeftijd.

Partijen verklaren eveneens hetzelfde over elkaars professionele leven, de huwelijksluiting en hun toekomst.

Partijen menen dat hun huwelijk een kans moet gegeven worden. Mocht de procureur a posteriori menen dat het om een schijnhuwelijk gaat, heeft hij nog steeds de mogelijkheid om te dagvaarden in nietigverklaring van het huwelijk.

Uit voorgaande volgt dat er hoegenaamd geen elementen ter sprake zijn, waaruit zou blijken dat één van de partijen met het huwelijk iets anders zou beogen dan een duurzame levensgemeenschap.

Evenwel zijn er in casu voldoende elementen van objectieve aard, die WEL wijzen op de aanwezigheid van de vereiste intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen, zoals:

a) Gemeenschappelijk taal: partijen spreken beiden Berbers. De communicatie tussen beiden loopt derhalve zonder enige moeilijkheid.

b) Foto's partijen met de kinderen van mevrouw.

c) Foto's verlovingsplechtigheid. Partijen hielden een bescheiden verlovingsfeestje met de broer van meneer en diens vrouw. Gelet op het feit dat het voor beiden niet hun eerste huwelijks was, wilden partijen er geen te groots feest van maken.

d) Foto's huwelijksviering. Partijen hebben in België samen hun huwelijk gevierd. Om dezelfde reden als hierboven aangehaald, gaven zij geen groot feest. Doch met z'n vieren maakten ze het gezellig en werd het huwelijk toch gevierd.

Door een redenering te baseren op vermoedens die niet bij wet zijn vastgesteld, moeten slechts worden toegelaten de vermoedens die gewichtig, bepalend en met elkaar overeenstemmend zijn (Luik 15 mei 1992, R.R.D. 1992, 296).

De rechter oordeelt op onaantastbare wijze in feite of de hem voorgelegde gegevens gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens vormen tot bewijs van de feiten waarop hij steunt..." (Cass. 27 maart 1981, A.C. RC813R_2 via www.juridat.be). De rechter mag bij het afleiden van rechtsgevolgen uit zijn feitelijke vaststellingen, het wettig begrip vermoeden niet miskennen (Cass. 17 maart 1977; A.C., 1977, 776 en Cass. 6 februari 1976; A.C., 1976, 669 en 805).

De fraude aan de wet vereist bewijs door een eensluidend aantal zware, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens waaruit kan worden afgeleid dat de echtgenoot eigenlijk slechts gehuwd is (of wil huwen) om zijn situatie in België te regulariseren en zodoende voordeel te trekken uit de familiale hergroepering (Cass. 24 april 1990, A.C. RB03263_1 via www.juridat.be; Bergen 19 september 2005, Rec. Gén. Enr. Not. 2006, afl. 5, 180; Rb. Nijvel (7e k.) 17 oktober 2000, Rev. Trim. Dr. Fam. 2001, 647).

In die zin is er in casu geen sprake van ernstige, precieze en overeenstemmende vermoedens waaruit het veinzen zou moeten blijken.

De bewijsmiddelen vereisen een decisief karakter zodat een eenduidig vermoeden ontstaat, dat niet wordt tegengesproken. Het komt er op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden, die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeven dat het huwelijk werd afgewend of zal worden afgewend van zijn normale intentie en partijen enkel tot doel hadden een constructie op te zetten om hem materiële zekerheid en/of voordelen te verschaffen (Gent 13 oktober 2005, 2004/AR/2843, onuitg. en Gent 24 februari 2005, N.J.W. 2005, 1172).

In casu kan men uit voornoemde elementen duidelijk vaststellen dat partijen weldegelijk de werkelijke wil hebben om een huwelijk aan te gaan.

Verzoeker werd verder niet gehoord door de DVZ.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

- RvV 5 september 2014, nr. 128.856
- RvV 26 september 2014, nr. 130.247

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest 8 van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker is in casu eveneens niet gehoord. Nochtans heeft de beslissing een invloed op haar toekomst.

Het middel is gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, 5° lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 40 van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uitvoerig uiteengezet, bevattende de redenen waarom het huwelijk tussen de verzoekende partij en de echtgenoot niet wordt erkend en het huwelijk wordt beschouwd als zijnde afgesloten op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De eerste bestreden beslissing precificeert hierbij waarom de ‘Dienst Schijn en Gedwongen Relaties’ van de stad Antwerpen oordeelt dat het huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de eerste bestreden beslissing begrijpt, zodat aan het doel van voormelde bepalingen is voldaan.

2.3. Wat de tweede bestreden beslissing betreft en in de mate dat de verzoekende partij de schending van de bepalingen besproken onder punt 2.2. aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag ontbreekt. Enkel in de hoofding van de bestreden beslissing is terug te vinden dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Zodoende kan de verzoekende partij niet nagaan op welke basis het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Uit het middel blijkt dat tevens dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij vooreerst een theoretische uitleg bevat over artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), over artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (BW) en een ontleding van wat het begrip “*schijnhuwelijk*” inhoudt en de bewijsregels hieromtrent. Zij verwijst naar de ministeriële omzendbrief van 6 september 2013 om indicatoren aan te geven die een aanwijzing vormen voor het bestaan van een schijnhuwelijk. Toegepast op haar huwelijk meent de verzoekende partij dat zij geen schijnhuwelijk heeft aangegaan en bespreekt zij gedetailleerd de motieven van het onderzoek, uitgevoerd door de ‘Dienst Schijn en Gedwongen Relaties’ van de stad Antwerpen, wat is weergegeven in de eerste bestreden beslissing. Zij concludeert *a contrario* dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk betreft en gaat in op deze concrete motieven: het precare verblijf van haar zelf: eigen belang volstaat niet als bewijs en is niet verboden, *quod non* zolang het verblijfsrechtelijk voordeel niet de enige reden is van het huwelijk. Zij geeft een uitleg met de betrachting de tegenstrijdige verklaringen, afgelegd door haarzelf en de echtgenote, op te heffen of te minimaliseren, geeft een uitleg voor de snelle gang van zaken voor het afsluiten van het huwelijk en over de vermeende onwetendheid over elkaar en benadrukt hun getoonde kennis over elkaar. Zij wijst op elementen “*van objectieve aard*”, zoals taal, foto’s en herhaalt dat het voldoende duidelijk is dat zij en haar echtgenote de werkelijke wil hebben om een huwelijk aan te gaan.

Dit betoog heeft de bedoeling om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken. Er wordt, ook ter terechtzitting, gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Raad niet bevoegd is om zulks onderzoek te voeren (zie tevens *infra*).

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “*De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*” Artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak

doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep, zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “*Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid, dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39.684; RvV 2 maart 2010, nr. 39.685).

In het middel voert de verzoekende partij in essentie aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geheel ten onrechte de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen. Volgens de verzoekende partij wenst zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met haar echtgenote, en tracht zij dit te bewijzen. De Raad merkt op dat het eerste middel er volledig op is gericht aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op de onterechte vaststelling dat zij geen duurzame levensgemeenschap zou willen opbouwen, zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was om de aanvraag te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onterecht het huwelijk weigert te erkennen daar in hoofde van de verzoekende partij het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft en het in wezen een schijnhuwelijk betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van burgerlijke stand na onderzoek door de 'Dienst Schijn en Gedwongen Relaties' weigerde het huwelijk te erkennen. De verzoekende partij is zich ervan bewust dat zij hiertoe beroep kan indienen bij een burgerlijke rechtbank nu zij aan haar stukken een bewijs van beroep toevoegt, met name de kennisgeving van de voorziene pleidooien. Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is, zoals *in casu* de verzoekende partij heeft gedaan, om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is dat onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in deze kwestie zich gesteund heeft op het onderzoek door de 'Dienst Schijn en Gedwongen Relaties' van de stad Antwerpen. De ambtenaar van burgerlijke Stand heeft geweigerd het huwelijk te erkennen. Het onderzoek en deze weigering van 19 juni 2017 bevinden zich in het administratief dossier. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon op basis hiervan op redelijke wijze besluiten dat het huwelijk van de verzoekende partij niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich in haar eerste middel beperkt tot het uiten van kritiek op de bevindingen en gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De verzoekende partij tracht in het verzoekschrift voorts aan te tonen dat haar huwelijk met mevrouw D.Y. wel degelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij, volstaat evenwel niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij heeft *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van de verzoekende partij niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom de aanvraag van de verzoekende partij dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. De verzoekende partij poogt slechts betreffende bepaalde elementen een verantwoording, een verklaring of bijkomende uitleg te geven. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitevinding, noch toont de verzoekende partij hiermee aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tewerk is gegaan toen zij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van de verzoekende partij gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een

andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Hetzelfde geldt voor de verwijzing en/of aangevoerde schending van de ministeriële omzendbrief van 6 september 2013.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

2.6. De verzoekende partij voert de schending van het hoorrecht aan.

In de mate dat dit onderdeel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij en haar partner zijn gehoord door de 'Dienst Schijn en Gedwongen Relaties' en dat de verzoekende partij nalaat elementen aan te brengen in het verzoekschrift waarop de Raad acht kan slaan binnen het kader van diens bevoegdheid (zie punt 2.5.), van aard die de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. In de mate de verzoekende partij voorhoudt dat zij diende gehoord te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken, en aan haar geen bijkomende uitleg over haar situatie werd gevraagd hetgeen nuttig had geweest, merkt de Raad op dat het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *"De hoorplicht"* in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233), voor wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.7. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. Voorts wordt erop gewezen dat de tweede bestreden beslissing wordt vernietigd (zie punt 2.3.) zodat de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen, *in casu* het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de beslissing tot afgifte van een bevel en dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. Het tweede middel luidt:

"B.2 Tweede middel :1 Schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met mevrouw E.M. en verwijt zij de verwerende partij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij haar echtgenote in België niet kanervoegen.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). De verwerende partij merkt terecht op dat er *in casu* geen toetsing van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te gebeuren.

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM

(EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt herhaald dat de tweede bestreden beslissing werd vernietigd zodat de beoordeling niet een uitwijzingsmaatregel betreft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven te hebben nu door de ambtenaar van burgerlijke stand geoordeeld werd dat het een schijnhuwelijk betrof, afgesloten niet met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechterlijk voordeel. Bovendien in een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vaststelling dat de intentie van de verzoekende partij en haar echtgenote niet gericht is op het totstandbrengen van een levensgemeenschap, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoont die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven en privéleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich tot de stelling dat de bestreden beslissing haar verblijfsrecht weigert in België, wat ook een inmenging zou zijn in haar gezins- en privéleven.

Met betrekking tot het privéleven worden geen concrete elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN